

afgift. (Tinglysningsforretninger samt forhøjelse af afgiften for dokumenter om overdragelse af fast ejendom, herunder ejerlejligheder).

Ændringsforslag nr. 3

forkastedes med 86 stemmer mod 32; 46 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 63 stemmer mod 44; 56 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 betragtedes som *bortfaldet* efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslag nr. 4

forkastedes med 87 stemmer mod 26; 51 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 5 og 6, § 1, således ændret, og § 2 *vedtoges* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Midlertidig ophævelse af afgiften for danske varer) [af Kaj Hansen m. fl.].

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

For så vidt angår punkt 14, forslag til folketingsbeslutning om de særlige sociale kompensationer [af Bernhard Baunsgaard m. fl.], foreslår jeg, at sagens behandling standses, og at forslaget henvises til fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 14.30.

Mødet udsat kl. 12.56.

Mødet genoptaget kl. 14.30.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om udskrivningsprocenten og personfradragene for kalenderåret 1978.

(Lovforslag nr. L 210. Fremsat 22/8 77. Første behandling 22/8 77. Betænkning 27/8 77).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Formanden:

Sammen med denne sag foretages de under punkterne 16–19 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. (Ophævelse af udligningsskatten) [af Christophersen m. fl.].

(Lovforslag nr. L 227. Fremsat 22/8 77. Første behandling 22/8 77. Betænkning 27/8 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat [af Ole Olsen m. fl.].

(Lovforslag nr. L 233. Fremsat 22/8 77. Første behandling 22/8 77. Betænkning 27/8 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om tinglysning af kapitalværdistigninger på jord og faste ejendomme som en offentlig prioritet [af Freddy Madsen m. fl.].

(Lovforslag nr. L 34. Fremsat 8/3 77. Første behandling 12/4 77. Betænkning 27/8 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v. (Lettelse i beskatningen af fortjeneste ved salg af aktier) [af Stetter m. fl.].

(Lovforslag nr. L 82. Fremsat 11/3 77. Første behandling 19/4 77. Betænkning 27/8 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, henholdsvis tekst, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Formanden:

Taletiden er for ordførerne 10 minutter; for andre medlemmer 5 minutter.

Karl Nielsen (S):

Jeg skal på socialdemokratiets vegne tage mig af lovforslag nr. L 210, nr. L 233 og nr. L 34. Resten af forslagene i denne klump vil min partifælle hr. Camre tage sig af.

Forslaget om udskrivningsprocenten går ud på, at man fastholder udskrivningsprocenten på 90 for året 1978, altså den samme procent som for årene 1975, 1976 og 1977, ligesom personfradragene opreguleres, sådan at indkomstrinene bliver opreguleret i forhold til timelønsindeksen for industriarbejdere. Endvidere forhøjes personfradragene yderligere med 500 kr., ligesom det var tilfældet i 1977. Herefter vil personfradragene være 13.300 kr. for almindelige skatteydere og for enlige pensionister 24.700 kr.

Der er til dette forslag stillet et enkelt ændringsforslag fra fremskridtspartiet, som går ud på, at man ændrer de 500 kr. til 15.200 kr. Det vil betyde, at de offentlige kasser vil miste ca. 17½ mia. kr. Der skulle ikke være grund til at sige ret meget om virkningerne, såfremt forslaget blev gennemført. Vi har været igennem hele denne problematik ved behandlingen af finanslovforslaget. Jeg skal på socialdemokratiets vegne afvise dette ændringsforslag.

Lovforslag nr. L 233 fra SF går ud på en ændring af loven om særlig indkomstskat. Må jeg hertil sige, at folketinget med et stort flertal i 1977 har gennemført ændringer i denne lov, for så vidt angår familiehandler. Socialdemokratiet er indstillet på, at der snarest findes løsninger på såvel kapitalvindingsskatteområdet som på værdistigningsområdet. Socialdemokratiet kan ikke gå ind for forslaget, men vil ikke

afvise, at visse dele af forslaget kan indgå i det fremtidige arbejde omkring dette spørgsmål.

Lovforslag nr. L 34 er jo et kommunistisk forslag og går kort fortalt ud på, at der af al fast ejendom skal svares en afgift til det offentlige, som skal tinglyses på ejendommen som en prioritet.

Problemstillingen omkring værdistigningerne på jord og fast ejendom interesserer socialdemokratiet vældig meget, og vi vil tage dette spørgsmål op snarest, idet vi anser løsningen af dette problem for meget påtrængende, ikke mindst efter at vi har devalueret kronen.

Måske findes der i denne sal et meget snævert flertal for at gennemføre en eller anden form for afgift på disse værdistigninger på jord og fast ejendom. Men jeg vil godt sige ligeud, at socialdemokratiet langtfra føler sig tryk ved at gennemføre en så omfattende reform, hvor de kommunistiske stemmer er afgørende, når vi ser, hvor stort et svælg der er mellem socialdemokratisk politik og den politik, kommunisterne står for. Lad mig blot nævne noget helt aktuelt.

Kommunisterne stemmer, så vidt jeg har forstået det, for regeringens beskæftigelsesplan, men når man kommer til finansieringen af denne plan, stiller det sig helt anderledes. Kommunisterne står af, når vi skal gennemføre disse afgiftslove, som skulle være en del af finansieringen af vores plan. Jeg synes, at det er uansvarlig politik, så det batter.

Af disse og flere andre grunde må jeg på socialdemokratiets vegne afvise forslaget.

Camre (S):

Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger om lovforslag nr. L 227, det er forslaget om ophævelse af udligningsskatten, et forslag, der er fremsat af hr. Christophersen m. fl.

Vi har forståelse for, at der er visse problemer i forbindelse med udlandsindkomst i denne lovgivning, og vi vil være indstillet på i et udvalg at se på en ændring af denne beskatning. Vi mener dog ikke, at det er muligt at nå det her i denne august-september samling, men vi vil gerne efter en nærmere bearbejdelse af problemerne tage disse spørgsmål op til afgørelse.

Det andet forslag jeg skal sige noget om, er lovforslag nr. L 82 vedrørende lettelse i beskatningen af fortjeneste ved salg af aktier, et for-

[Camre.]

slag om ændring af lov om særlig indkomstskat. Om dette forslag kan jeg ikke sige noget positivt. Vi er imod gennemførelsen af dette forslag. Vi mener ikke, at det tjener noget formål i den nuværende økonomiske situation.

Glistrup (FP):

Til en forandring skal folketinget denne gang kun stemme om et enkelt ændringsforslag, og det er endda i sin ydre fremtræden lille, uanseligt og ydmygt. Det fylder kun en ganske lille linje i de papirbjerger, som vælter ud over os i denne tid, og reelt går det kun ud på én eneste ting, nemlig at ændre ét tal til et andet tal, ændre tallet 500 til 15.200. Andet er der såmænd ikke.

Alligevel har vi her den største pragtblomst, der overhovedet er blevet forelagt folketinget i de 128 år, der er hengået, siden folketinget samledes første gang. Det er et forslag, der, hvis det kommer ind i lovsamlingen, alene har kraft og styrke i sig til, at dets ringe kan brede sig, så arbejdsløshed og valutagæld forsvinder fra dette land, før bøgen springer ud næste gang. Det er et forslag, som det virkelig gælder om at stemme ja til, og det er et forslag, på hvilket man efterhånden skulle være tilstrækkelig forberedt. Det er et væld af ting, både i den nærmere analyse i papirerne her og i folketinget, i befolkningen, på de forskellige partiers landsmøder osv., der har vist, at det rigtige er, at det skattefrie bundfradrag fra den 1. januar 1978 forhøjes til 28.000 kr. Det er altså med andre ord noget, der er så væsentligt, at det i sig selv aldeles overskygger alt andet, hvad folketinget befatter sig med her i denne og næste måned og langt ind i Dyrhavsbakketiden overhovedet.

Så er der jo også 4 andre forslag, vi skal tage stilling til her i denne omgang. Der er for det første et, der sådan set er en udløber af, at den daværende socialdemokratiske skatteminister den 18. maj 1976 indfandt sig her i folketinget med et ganske besynderligt forslag. Det er måske noget af det mest svært læselige litteratur, vi er blevet præsenteret for, i hvert tilfælde hvis hans kollega boligministeren undtages. Det viste sig, når man havde studeret de godt og vel 50 sider, som blev forelagt, at alle 50 sider kunne skæres ned til én eneste sætning, nemlig at 10 pct. af aktieudbytter skulle være skattefrie. Andet stod der ikke på disse par og halvtreds sider, men det lykkedes altså den socialdemo-

kratiske skatteminister dengang at få det indført.

Fremskridtspartiet vendte sig selvfølgelig imod det som noget afskyeligt noget. Hvorfor skulle så ikke 10 pct. af folkepensioner være skattefrie? Hvorfor ikke 10 pct. af overarbejdsindtægter? Hvorfor ikke 10 pct. af, hvad man tjener ved eksport og lignende ting? Hvorfor skulle man netop begunstige den enkle indtægt, som hedder kuponklipper, som hedder aktieudbytte? Men så ville den socialdemokratiske skatteminister, og så fik han følgeskab i folketinget.

Som det fremgår af det, var der nogle snørklere og gesvejsninger, og når jeg siger, at det var 10 pct., man gav skattefrie, så var det i virkeligheden 11, men så tog man den ene ind igen i form af noget, der hedder udligningsskat.

Nu kommer vi altså i dag og skal tage stilling til: skal vi nu forøge den urimelighed, uretfærdighed, vi begik dengang ved at sige, at 10 pct. skulle være skattefrie, til at det skal være de fulde 11 pct., der skal være skattefrie? Selvfølgelig skal vi ikke det. Der kan være en kim af fornuft i forslaget, nemlig at det er en mægtig indviklet ordning, vi gennemførte sidste år på hr. Svend Jakobsens anmodning her i folketinget, men den udligner man ikke ved at opheve udligningsskatten. Den udligner man ved at tage hele makværket fra sidste år ud af billedet, således at vi igen kan opnå, at aktionærudbytter beskattes på lige fod med andre ting.

Så er der to forslag fra SF og kommunisterne, som kunne bære den fælles overskrift: forslag til lov om forøgelse af arbejdsløsheden i Danmark med 40.000 mennesker. Da vi ikke er tilhængere af at forøge arbejdsløsheden i Danmark med 40.000 mennesker, så vil vi stemme imod forslagene. Heri ligger i og for sig ikke noget særligt angreb på forslagsstillerne, for jeg tror ikke, at forslagsstillerne er klar over virkningerne af det. De har ikke forstået, hvilken betydning kapitalvinding har for beskæftigelsen her i Danmark. De har ikke forstået, at det er særdeles væsentligt, at vores kapitalapparat hele tiden kan være på de hænder, hvor det kan udnyttes mest rentabelt, og at man ikke putter skidtklumper i omsætningen af kapitalvinding, som man gør i øjeblikket ved at lægge kapitalvindingsskat på.

Hvis jeg derfor skal sige noget godt om forslagsstillerne, så kan jeg ikke gøre andet end at citere Grundtvigs gamle ord: »Og han har aldrig levet, som klog på det er blevet, han

[Glistrup.]

først ej havde kær«. Jeg tror aldrig, at man hverken i det kommunistiske parti eller i socialistisk folkeparti har haft kapitalvinding kær. Derfor har man ikke forstand på det, og derfor fremsætter man to forslag, som i deres virkninger bliver så aldeles urimelige og horrible, som tilfældet er her.

Endelig det sidste forslag, det næstbedste i buketten. Det er et forslag, der angår problemerne med beskatning af aktieavancer. Der ved vi jo alle sammen, at alle partier i denne sal til søndagsbrug står rundt omkring i landets forsamlingshuse og fortæller, at selvfølgelig vil de da ikke lægge skat på inflation. De, som ikke kan lide kapitalvinding, taler om, at de vil ramme den reelle kapitalvinding, selvfølgelig ikke om, at den pengeværdi, man måler med, er blevet mindre. Det skulle da også bare mangle, at man pludselig, fordi man forfalsker meteren eller literen eller kroneværdien, skulle til at sige: så har vi dermed fået skabt os et objekt til at indføre en eller anden form for beskatning. Når man henviser til det, så tænker man på fast ejendom, altså først og fremmest landbrugerhvervet, på de erhvervsvirksomheder, som i særlig grad kræver jord, kræver fast ejendom, og vedrørende dem har man altså gennemført det princip, at man ikke vil beskatte inflationen.

Vi kan diskutere længe og har diskuteret længe, om den måde, tingene måles ud på vedrørende fast ejendom, er fornuftig eller ufornuftig. Men om selve princippet hersker der så bred enighed, at jeg tror, at både hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Glensgård og hr. Knud Jespersen og alle andre er så fuldstændig enige om, at sådan skal det være.

Men når vi så kommer til de steder, hvor kapitalvindingen viser sig i form af avancer på aktier, så er det pludselig som følge af en forkvaklet lovgivningshistorie – hvad skyldes ikke forkvaklede lovgivningshistorier, når vi taler kapitalvindingsskat? – således, at man på det felt beskatte inflationen.

Det kom frem på den måde, at da man oprindeligt skulle indføre skatten på aktieavancer – det var i salig finansminister Kjeld Philips tid – så ræsonnerede man på det pågældende tidspunkt på den måde: det gør vi ved, at vi kun beskatte $\frac{2}{3}$ af den avance, som kommer frem på aktier, idet man sagde, at man med den begrænsede inflation, man håbede vi dengang

ville få, nok ville udelukke inflationen fra beskatning.

Men så fik Kjeld Philip jo en efterfølger, som hed Henry Grünbaum, som havde et flertal her i salen, som ikke rigtig forstod eller havde glemt den mekanisme. Derfor kom vi over til, at hr. Grünbaum i sin finansministertid indførte, at aktieavancer skulle beskattes med hud og hår, revl og krat, også den del, som var beroende på inflationen, altså på pengeforringelsen.

Det har nu stået på i en halv snes år, at man gør det, og nu kommer der nogle, som altså vil sanere tingene og føre det tilbage til det, som vi nu er kommet til. Derfor må det være rigtigt at stemme for forslaget om, at aktieavancer ikke mere skal diskrimineres ved at blive beskattet, også for så vidt angår det, der beror på pengeforringelsen.

Når aktier i mange mindre erhvervsvirksomheder o.lign. sælges, så er det jo reelt fra enken efter den, der har stiftet virksomheden, som har overtaget det til hensiddens i uskiftet bo, eller hvad der nu er tale om, og som så afhænder dem. Det er jo typisk de store aktieavancer, som rammes på dette område. Der er hverken social grund, nationaløkonomisk grund eller nogen anden grund til at opretholde den nuværende urimelige beskatning, hvor man simpelt hen siger, hvis nogle aktier er købt i 1964 og sælges i 1978, at en 1978-krone er det samme værd som en 1964-krone, og så laver man en subtraktion dér og siger altså, at 100.000 1978-kroner minus 80.000 1964-kroner giver 20.000 kr. til beskatning. Enhver, der har prøvet at gå i butikker her i landet i 1964 og i dag, ved med sig selv, at det ikke er tilfældet.

Derfor må vi anbefale, at man stemmer ja til det af hr. Stetter m. fl. – »m. fl.« skjuler fremskridtspartiet – fremsatte lovforslag.

Ellemann-Jensen (V):

Jeg er glad for hr. Camres pæne bemærkninger om forslaget om at få ophævet udligningsskatten.

Denne udligningsskat er jo et kedeligt eksempel på, hvad der kan forekomme, når man begynder at lave skattelove efter midnat. Den er blevet rodet, og den er blevet urimelig, og den virker i praksis som en pønål beskatning af indkomster, der er indtjent i udlandet. Den vil, når den kommer til at fungere i praksis, virke sådan, at virksomheder, der indtjener udbytter i

[Ellemann-Jensen.]

udlandet, lader midlerne blive stående i udlandet.

Det burde egentlig ikke være så indviklet at få den ophævet, så jeg vil da håbe, at vi stadig væk kan nå at få den med i de klumper, vi sidder og arbejder med i øjeblikket. Det haster lidt med at få fjernet denne udligningskat, så vi kan undgå, at der danner sig strukturer i indtjeningsforholdene, som kan blive til skade senere hen.

Jeg havde da også gerne set, at hr. Camre havde været lige så positiv over for forslaget om lettelse i beskatningen af fortjeneste ved salg af aktier. Det er, som om hr. Camre og andre i hans parti automatisk smækker skyklapperne på, når der er tale om aktier, og ikke vil erkende, at der her er tale om en ikke blot urimelig indviklet, men også urimelig hård beskatning af de avancer, der kan tænkes at forekomme i forbindelse med aktiesalg. Det er noget, der vil være ødelæggende for erhvervslivets finansieringsmuligheder og dermed også for beskæftigelsen, så jeg må da håbe, at man dér får mulighed for at tænke om igen, gerne lidt fordomsfrit.

I øvrigt er det eneste ændringsforslag, vi skal tage stilling til her, fremskridtspartiets ændringsforslag til lovforslag nr. L 210. Det kan vi ikke gå ind for. Det skyldes ganske enkelt, at vi i venstre har fødderne så solidt plantet i jorden, at vi nu engang hylder den grundlov, at intet kommer af intet – undtagen lommeuld.

Stetter (KF):

Først lovforslag nr. L 210 vedrørende udskrivningsprocenten og personfradragene for indkomståret 1978.

Den konservative gruppe forudsætter, at forhøjelsen af personfradraget på 500 kr. for kalenderåret 1978 fastholdes for kalenderåret 1979 og fremefter. Forhøjelsen var et led i augustforliget, og vi har været af den opfattelse, at der var tale om en permanent forhøjelse. Dette fremgår imidlertid ikke krystalklart af bemærkningerne til forslaget, og derfor vil vi sætte pris på at få vor opfattelse bekræftet ved denne lejlighed.

Fremskridtspartiet har stillet et ændringsforslag om forhøjelse af disse 500 kr. til 15.200 kr. Gennemførtes ændringsforslaget, ville der blive tale om voldsomme provenutab for stat og kommuner, som skulle dækkes af besparelser på de offentlige budgetter. Fremskridtspar-

tiet har ikke kunnet overbevise et flertal her i tinget om, at disse besparelsesforslag er realistiske. Den konservative gruppe vil stemme imod dette ændringsforslag.

Dernæst lovforslag nr. L 227 om ophævelse af udligningskatten.

Denne nydannelse i dansk selskabslovgivning kræver en omfattende administration og, hvad værre er, den hæmmer virksomhederne i deres bestræbelser for at hjembringe udenlandsk valuta. Ministeren har oplyst, at provenutabet ved en ophævelse vil blive af yderst begrænset størrelse, måske lig nul. Ministeren har også erkendt, at udligningskatten har visse negative virkninger, herunder, som ministeren siger i en kommentar til udvalget, ikke mindst, at den modvirker danske initiativer i udlandet og indtjeningen af udenlandsk valuta. Lad os dog derfor komme af med denne skadelige nydannelse.

Endelig de sidste tre forslag, som alle vedrører beskatningen af værdistigningen på jord og fast ejendom, herunder beskatning af fortjeneste ved salg af aktier.

Først DKPs forslag, nr. L 34, om tinglysning af kapitalværdistigninger som en offentlig prioritet, der skal forrentes med en nærmere fastsat rentefod. Den konservative gruppe afviser forslaget. Vi afviser det, fordi det på længere sigt betyder en konfiskation af al jord og fast ejendom, det være sig landbrug, parcelhuse, sommerhuse osv. osv. Vi afviser det også, fordi det vil ramme alle de familier, der bor i egen bolig, i form af en væsentlig forøgelse af de daglige løbende udgifter. For mange beskedne indkomster vil denne udgiftsforøgelse være uoverkommelig og skabe nye sociale skævheder og blive opfattet som uretfærdig. Mange familier har i de sidste 4–5 år købt fast ejendom for dyrt, og en ny løbende udgift vil de simpelt hen ikke kunne magte og ikke kunne leve med.

Jeg undrede mig lidt over den socialdemokratiske ordførers afvisning af disse tanker, fordi jeg i hvert fald har forstået det sådan, at socialdemokratiets udspil byggede på nøjagtig den samme model, som kommunisterne fire gange har forelagt her i tinget.

Dernæst SFs forslag, nr. L 233.

Forslaget er trods alt mere realistisk end DKPs og socialdemokratiets, fordi forslaget bygger på beskatning af den realiserede gevinst ved salg af al jord og al fast ejendom, altså også parcelhuse, sommerhuse osv.

Lad mig understrege som så mange gange

[Stetter.]

før, at egentlige spekulationsgevinster ved salg af jord og fast ejendom beskattes efter de almindelige indkomstskatteregler. Dem ønsker vi ikke ændret.

Lad mig også fremhæve, at ved salg, fusionering, realisering og overdragelse af erhvervsmæssige kapitalgoder, jord og fast ejendom betales der udskudt skat af afskrivninger og henlæggelser. Det ønsker vi heller ikke ændret. Vi ønsker, at beskatningen ved salg af erhvervsmæssige kapitalgoder, jord og fast ejendom, lettes.

Jeg har forstået SFs forslag således, at partiet erkender, at beskatningen af realisation af erhvervsmæssige kapitalgoder er for hård, og at den helt manglende beskatning af realisation af privat jord og fast ejendom er urimelig. Vi erkender rigtigheden i denne problemstilling.

Endelig forslaget vedrørende beskatning af fortjeneste ved salg af aktier – jeg husker ikke nøje lovforslagets nummer, men tinget kender dette forslag, som er omtalt af flere af de tidligere ordførere.

Jeg skal nøjes med at sige, at det er skat på inflation. Enhver, der har prøvet at blive beskattet efter disse regler, vil vide, at det er en urimelig og erhvervsfjendsk lovgivning. De skatteydere, der én gang har været igennem denne mølle, vil aldrig nogen sinde drømme om at investere i aktier, altså i arbejdspladser. De vil automatisk søge over i negative papirer som f. eks. obligationer o. lign. De gældende retsregler på dette felt egner sig ikke for et moderne privatøkonomisk industrisamfund, og jeg håber, at det snart går op for socialdemokratiet, for det haster. Det er jo ikke mindst deres vælgere, der er beskæftiget på de private, produktive arbejdspladser.

Jeg anbefaler endnu en gang dette forslag til vedtagelse.

Bollmann (CD):

Denne sidste gruppe af skatteforslag må vel karakteriseres som et opsamlingsheat, der egentlig ikke har så meget med hinanden at gøre.

Jeg skal om lovforslag nr. L 210 sige, at tiden efter CDs opfattelse ikke er inde til nogen større ændringer i indkomstskattesystemet, og at vi derfor vil stemme for forslaget, mens vi selvfølgelig må gå imod fremskridtspartiets ændringsforslag. Vi er da naturligvis altid villige

til i den kommende ordinære samling at drøfte en skatteomlægning, hvis man så samtidig vil være med til positivt at overveje CDs synspunkter på bl. a. lejeværdiområdet og vedrørende beskatning af bolig i det hele taget. Disse synspunkter ligger som bekendt milevidt fra forslagene fra SF og DKP, som også er til behandling her i dag, og jeg skal blot sige, at vi under ingen omstændigheder kan give tilslutning til disse forslag.

Forslagene nr. L 227 og nr. L 82 er forslag, der efter vores opfattelse måske burde have været behandlet sammen med de erhvervsfremmende forslag, som var til behandling i går. Der er ingen tvivl om, at der i begge tilfælde peges på løsninger af virkelige problemer for erhvervslivet, men som situationen er i øjeblikket må der sættes et spørgsmålstejn ved, om tidspunktet er det rigtige.

Lad mig ved denne lejlighed sige, at CD naturligvis er tilfreds med, at både forslagene om en ekstra skat og om værdistigningsafgiften er taget af bordet, men der var vel egentlig heller ingen, der nogen sinde har troet, at sådanne forslag kunne samle et rimeligt flertal.

Ole Olsen (SF):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at lovforslag nr. L 82, i hvert tilfælde i det udkast til betænkning, der er omdelt, står uden betækningsbidrag fra SF. Jeg skal bestemt ikke skyde på sekretariatet, men vi ved vel alle, at vi havde gevaldig travlt om natten, da vi skulle have betænkningerne færdige, og det er da meget muligt, at det er smuttet for os, sådan at vi ikke har fået afleveret det eller sagt til sekretariatet, hvad der skulle stå i det.

For at løfte dette slør af mystik skal jeg da meget gerne sige, at vi afviser det konservative forslag. Jeg ved ikke, om nogen havde ventet andet. Deri ligger ikke, at vi ikke i det lange løb godt vil se på beskatningen af aktier, specielt hvis de konservative, hvad noget tyder på, er villige til i og for sig at gå ind i en seriøs drøftelse om kapitalvindingsskat, og hvordan vi overhovedet gør med det. Det er da klart, at man også kan trække sådan noget som aktier ind i det. Jeg synes nok, det kan være rimeligt at se på det hele under ét.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om forslag nr. L 210 om udskrivningsprocenten. Ingen havde vel forventet, at SF vil billige det ændringsforslag, der er kommet fra frem-

[Ole Olsen.]

skridtspartiets side, vel mindst af alle hr. Glistrup. Han ville sikkert blive højligt overrasket, hvis SF pludselig helhjertet begyndte at støtte det.

Heri ligger ikke, at vi ikke er interesseret i at få lavet om på vores nuværende indkomstskattekala. Vi har da gentagne gange appelleret til skatte- og afgiftsministeren – så vidt jeg kan se bestemt ikke forgæves, han er vist meget velvilligt indstillet over for det og har selv luftet lignende ideer – om, at vi nu kommer lidt længere med en skattereform. Vi har allerede taget et par skridt på vejen med kontrolloven, og vi skal længere til efteråret. Jeg håber, at vi, når oktobersamlingen kommer i gang, for alvor kan dykke ned i en egentlig skattereform, hvor vi får gjort op med fradragene, så vi for alvor kan komme hen ad vejen, men det er helt klart, at vi må afvise det ændringsforslag, der er stillet af fremskridtspartiet.

Forslaget vedrørende aktieselskabsbeskatningen, altså om udligningsskatten, har vi også, i hvert tilfælde i denne omgang, afvist. Deri ligger ikke, at vi ikke på et eller andet tidspunkt godt vil se på de problemer, der ligger her. Det kan da godt være, at der opstår nogle urimeligheder dér ligesom mange andre steder i vores lovgivning, det skal jeg ikke nægte. Jeg synes bare slet ikke, at udvalget vedrørende noget forholdsvis indviklet som dette har haft den nødvendige tid til at komme igennem det, og jeg finder ikke, det er særlig rimeligt at kaste sig ind i en kriselovgivning som denne. Det virker, som om disse partier så at sige vil have fejlet de sidste krummer med og forsøge at presse de sidste fordele ud. Jeg tror, at man vinder mere ved at vente lidt med forslaget og lade os prøve at se ordentligt på det.

Så vil jeg gå over til de to forslag om beskatning af kapitalværdistigninger, som er afleveret af henholdsvis SF og kommunisterne. Vi har anbefalet begge forslag til vedtagelse, og det kan selvfølgelig lyde lidt selvmodsigende, for det er klart, at det er to forslag med helt forskellig struktur. Vi har nok oprindeligt været klar over, da vi afleverede vort forslag, at chancen for at komme igennem med det måske ikke var så altovervældende stor, og jeg tror i og for sig det samme har stået kommunisterne klart. Jeg tror, begge partier først og fremmest sigter på en helt anden ting end at få vedtaget lige netop deres eget yndlingsforslag – jeg synes

helt klart, at vort eget er det bedste for øjeblikket, men lad det ligge – nemlig at forsøge at sætte fokus på beskatningen af kapitalværdistigninger på jord og fast ejendom.

Nu talte hr. Karl Nielsen om det spinkle flertal, som man ikke vil bygge på. Hvis man tager de partier, man til daglig herinde vil betegne som jordpartier, så kan jeg nu ikke se, at det er så forfærdelig spinkelt et flertal endda. Rækkende fra radikale, socialdemokratiet til tre venstrefløjspartier og retsforbundet synes jeg egentlig ikke det er så forfærdelig spinkelt et flertal. Jeg må erkende, at det er et flertal, der er meget vanskeligt at operere med. Det har absolut vist sig, og det er bestemt ikke regeringens skyld det hele, det skal da bestemtesiges at det ikke er; der er også andre parter, der er skyld i det. Jeg mener næsten, at vi er de eneste, der er skyldfri, men det er jo somme tider sjovt at rose sig selv.

Jeg vil dog godt bebrejde regeringen, at den ikke seriøst har forsøgt at sondere mulighederne for at komme i gang med at gøre noget ved dette område, og jeg synes, at vi ser en trist udvikling. Nu skal jeg undtage dette, at man lettede overgangen, altså arvefølgen, eller hvad pokker det nu hedder – undskyld – i landbruget. Vi stemte imod, men det var noget, vi godt havde været villige til at se på i en større sammenhæng. Vi er fuldt ud opmærksomme på, at der ligger problemer her, men vi var modstandere af, at man løste det løsrevet.

I denne omgang er der sket det, at først kommer regeringen i forhandling med partierne i et oplæg, den buket, der var om beskatning af værdistigninger tilbage fra 15. alm. vurdering. Nu skal vi ikke diskutere det i dag. Jeg vil nøjes med at sige, at jeg synes, det i visse retninger var et dårligt forslag, fordi man tog det fra køber, som har betalt den høje købesum. Det droppede regeringen frivilligt.

Nu har vi haft en devaluering i mellemtiden, som vi ved også forgylder dem, der ejer fast ejendom, og oven i det får vi så det borgerlige forslag om de 6.000 kr.s fradrag. Nu håber jeg selvfølgelig ikke, at regeringen falder for det, men ellers må man sige, at der er sket et skred. Man begynder med at erklære problemstillingen og ender eventuelt med at forgylde dem i begge ender, altså parcelhusejerne. Det vil være sørgeligt, hvis det sker. Jeg håber, at regeringen vil tage dette som en anledning til faktisk at gøre, hvad jeg foreslår, nemlig at

[Ole Olsen.]

optage seriøse sonderinger, når dette er færdigt, med forskellige partier om, hvordan vi får dette lavet i orden.

Jeg glædede mig over at høre, at hr. Stetter nok begyndte med at være afvisende, men erkendte, at der var nogle problemer i dette. Hr. Stetter sagde noget interessant. Han opfattede det, som om SF mente, at vi var for hårde ved kapitalgevinster i erhverv og for blide, når det var privat. Det er måske sådan at trække det lidt hårdt op, men der ligger nogle problemer i, at vi somme tider er for hårde ved erhvervs-mæssige gevinster, det er klart. Vi har haft blik for, at ved en lang række handler med landbrugsejendomme har vi faktisk beskattet for hårdt. Til gengæld beskatter vi simpelt hen ikke, så snart det drejer sig om privat. Det er simpelt hen reglen.

Jeg fatter på den baggrund ikke – specielt da hr. Stetter dog lyder, som om han er til at tale med – venstres afvisende holdning over for det. Jeg forstår ikke, at venstre ikke går ind i disse forhandlinger og forsøger at øve indflydelse og sammen lader os komme frem til en eller anden rimelig ordning, som kan samle et bredt flertal i folketinget. Ellers risikerer venstre, ellers risikerer konservative, at andre partier laver det hen over hovedet på dem, uden at de får indflydelse.

Jeg tror, at det forslag, som SF har fremlagt, ville være et godt forslag at få gennemført, men jeg er som sagt opmærksom på, at mulighederne for at få det gennemført nok er ret beskedne. Jeg håber altså, at vi snart kan komme i gang med problemstillingen.

Jørgen Jensen (DKP):

Forslag nr. L 210 om udskrivningsprocenten og personfradragene kan vi støtte.

Så vil jeg godt med det samme sige, at vi er tilhængere af en udskrivningsprocent på 100, og vi er også tilhængere af et større personfradrag, og vi har tidligere i vort skatteforslag nævnt tallet 40.000 kr. Vi kan imidlertid ikke støtte fremskridtspartiets ændringsforslag om at forhøje det. Jeg skal ikke ofre mange ord på det, men henvise til de bemærkninger, fremskridtspartiet selv har gjort, og henvise til beslutningsforslag nr. B 61 om afskaffelse af arbejdsløsheden og tilbagebetaling af udlandsgælden, som vor ordfører i går tog under behandling og viste, hvor urealistisk og arbejderfjendsk det var. Derfor kan vi ikke støtte det ændringsforslag.

Om forslag nr. L 227 og nr. L 82 vil jeg godt sige, at dem kan vi ikke støtte. De er en begunstigelse til kapitalhaverne uden den mindste garanti for det, som man skriver i bemærkningerne til nr. L 227, nemlig at aktionærer og kapitalhavere skulle begunstiges for at give mulighed for, at den egenkapital, som var, kunne virke selvfinansierende og dermed vel også sikre nye arbejdspladser. Det er der ikke nogen som helst garanti for. Tværtimod har vi beviser for det modsatte i den periode, hvor man netop har begunstiget kapitalhaverne.

Må jeg i den forbindelse sige til hr. Glistrup, som taler om kærlighed som betingelse for at forstå et sagsindhold, at det giver jeg da ret i. Vi har absolut ingen kærlighed hverken til spekulanter eller til dem, der unddrager sig pligten til at betale til fællesskabet, eller til dem, der beriger sig på det arbejdende folks bekostning. Vi er af den opfattelse, at en af de forudsætninger, der er for at ændre på de økonomiske forhold herhjemme, er, at man også viser vilje til at gribe ind over for dette.

Må jeg så sige om forslag nr. L 233 fra SF, at vi støtter dette forslag. Vi har altså også i betænkningen gjort bemærkninger om, at vi mener, at for nærværende var vort forslag rigtigere at gennemføre, og det skal jeg så komme med nogle bemærkninger til.

For det første må jeg sige til hr. Stetter, at hr. Stetter ikke har læst forslaget rigtigt, for det, vi skriver, er, at ved salg, ved ejerskifte, skal man betale forrentning, og det betyder altså ikke, at man begynder at pålignе de små husejere i dag en ekstra byrde. Det, vi har villet med forslaget, er netop det modsatte. Det vil sige, at vi alle er enige om, at inflationen medfører, hvilket også er understreget af det økonomiske råds formandskab, en omfordeling af de værdier, der er i samfundet.

Det er den ene ting, vi vil til livs. Den anden ting, vi vil til livs, er, at denne inflation er med til at skubbe renten i vejret og virker dermed omkostningsfordyrende og skaber de problemer, der er. Vi så hellere, at man nationalisere jorden i Danmark, men vi har sagt, at for nærværende kan der skabes flertal for, at man bremser de negative virkninger af værdistigningen og mulighederne for belåning af disse værdistigninger. Derfor siger vi ganske enkelt, at ved at tinglyse disse værdistigninger forhindrer man en belåning i dem og dermed de negative følger. Det, vi har stillet krav om, er ikke så

[Jørgen Jensen.]

vidtgående, men det kunne gennemføres her og nu, hvis man ville.

Det er i og for sig fantastisk, at den anden nat, da man gennemførte devalueringen, var der mange, der frygtede for, at det betød en reallønsnedgang, truede deres arbejdsplads, altså truede mennesker på brødet og på arbejdet, medens der var andre, der tjente ved den devaluering, fordi man bl. a. opretholder de muligheder, der ligger i belåningen af værdistigningerne på jord og fast ejendom.

Den socialdemokratiske ordfører taler om det spinkle flertal og siger, at man ikke ønsker at stemme sammen med kommunisterne, fordi man er så afgørende uenige med kommunisterne. Det er man åbenbart ikke med konservative eller venstre. Det er i og for sig meget interessant at høre, at et parti, som siger, at det er et arbejderparti og fortsat har et socialistisk perspektiv, er mere enig med de konservative og venstre, end det er med kommunisterne, også når det drejer sig om at gribe ind over for værdistigningerne på jord og fast ejendom. Jeg vil også erindre om det, som Thomas Nielsen udtalte sig om i går. Han sagde, at arbejderklassen og fagbevægelsen følte sig bedraget, fordi man pålagde dem at følge en hensigts erklæring, bl. a. med løfter om, at man ville gribe ind over for kapitalstigningerne på jord og fast ejendom. Det er man løbet fra, og man vil ikke samarbejde med kommunisterne.

Og så den argumentation, man lægger frem! Man siger, at kommunisterne støtter beskæftigelsesplanen, men ikke vil være med til afgiftsforhøjelserne og dermed skaffe penge til den. Nu er det blot sådan, at i regeringens egen beskæftigelsesplan, den første, man lagde frem, sagde man, at den var selvfinansierende, ja, man sagde oven i købet, at de 43.000 arbejdspladser, man kunne skaffe til 1980, ville betyde en forbedring af landets økonomi, ikke nogen udgift. Derfor er det uhyrligt her at sige, at kommunisterne ikke vil være med til at skaffe penge til beskæftigelsesplanen, når man selv i argumentationen har sagt, at den ingen penge koster, at den tværtimod vil give overskud, fordi man sparer arbejdsløshedsunderstøttelse, fordi man skaber værdier ved at sætte arbejde i gang.

Så er det heller ikke rigtigt, at vi ikke vil være med til, hvis vi skal løse de økonomi-

ske problemer, at tage penge ind. Vi har blot sagt, at de må tages et andet sted. Vi er uenige om, hvor de skal tages fra. Det er en kendsgerning, at man gennem hele krisen har forsøgt at bilde arbejderklassen ind, at man førte indkomspolitik, men det var lønpolitik, og arbejderklassen har måttet betale sin store andel af det, som man siger der skal kræves ind under krisen. Det har man gjort, og det var vi også inde på i går omkring dyrtidsreguleringen. Det, vi har sagt, er, at det ikke mere er denne gruppe mennesker, der skal beskattes, det er andre, der skal beskattes, og vi har peget på, at der kunne tages penge ved en ændring af skatten, sådan at de stærkeste skuldre kom til at bære en større byrde. Vi vil godt understrege endnu en gang, at man ikke kan pålægge den brede del af befolkningen yderligere beskatning, hvis ikke man har vilje til at gribe ind over for den spekulation, som finder sted i de værdier, der skabes på grundlag af den aktivitet, som udføres af det arbejdende folk.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne begynde med at sige nogle ord om det lovforslag, nr. L 210, der drejer sig om fastsættelse af udskrivningsprocent, af personfradrag og af skattegrænsen for skatteåret 1978.

Jeg kan give princippet tilslutning til, både at vi udskriver med 90 pct., og at vi forhøjer personfradraget og skalagrænserne, idet jeg går ud fra, at hvis vi finder ud af at give en socialt bedre afbalanceret kompensation for momsforhøjelsen, så kan det få følger, og der kan fremsættes ændringsforslag mellem anden og tredje behandling af dette lovforslag.

Måtte jeg sige om det ændringsforslag, som fremskridtspartiet har stillet til dette lovforslag om en ændring af personfradraget, at vi som bekendt har to slags fradrag i vores skatte-lovgivning. Vi har fradrag, der virker helt modsat de ideer, som vi i øvrigt har om, hvordan vi skal behandle folk i dette land, nemlig de fradrag, som den enkelte kan foretage i sin skat. Lad mig tage en illustration her. Hvis vi forhøjer standardfradraget på et hus, som der har været talt om, fra 2.000 til 6.000 kr., så vil det betyde, at jeg får 4.000 kr. til at anskaffe mine dobbelte vinduer, medens en ufaglært arbejder får 2.500 kr. i tilskud til den samme udgift på 6.000 kr. til at anskaffe dobbelte vinduer. Det er fuldstændig asocialt, og det må afvises af det nuværende folketing.

[Bernhard Baunsgaard.]

Det forslag derimod, som fremskridtspartiet har fremsat om forhøjelse af den skattefri bundgrænse eller personfradraget fra de 12.600 kr., som gælder i 1977, til 28.000 kr. i 1978, har ikke samme sociale skævhed, men det er alligevel ganske uantageligt af andre grunde. Det har ikke været nævnt heroppefra hidtil, men det drejer sig om, at vi skal sige farvel til skatter på mellem 17 og 18 mia kr., medens hele det, det har drejet sig om i denne ekstraordinære samling, er skatter til tilsammen mellem 6 og 7 mia kr.

Derfor er det en fuldstændig forvrænget fremstilling, når hr. Glistrup prøver på at stå heroppe og lave lidt sjov ud af det hele og sige, at det bare er et lille ændringsforslag, hvor man retter på et tal. Det ville tage bunden væk under hele det danske velfærdssamfund, og af den grund må det afvises. Men det er da i hvert fald sådan, at det giver lige meget i lettelse i kroner og øre til alle, til den ufaglærte og til den store indkomst, ikke som visse andre partiers forslag om, at man skal give mest, cirka dobbelt så meget, til dem, der i forvejen har nemmest ved at klare dagen og vejen.

Det næste forslag er forslag nr. L 227, der drejer sig om udligningsskatten. Jeg har rettet hr. Ellemann-Jensen én gang, men det er øjensynlig nødvendigt, som man kender det fra skolen, at gentage det. Udligningsskatten er ikke gennemført i nogle hastige aftemøder. Den er gennemført i løbet af et par eftermiddage, bl. a. sammen med hr. Ellemann-Jensens partifælle hr. Anders Andersen. Den gældende lov er ualmindelig indviklet, og den bør ændres, men det er, for nu at bruge det billede, hr. Ellemann-Jensen brugte, ikke noget, der bør gennemføres af trætte folk i en sen aften. Jeg foreslår, at vi tager det op, når den nye samling begynder.

Derefter vil jeg gerne sige noget om kapitalvindingsskatten; det drejer lovforslag nr. L 233, nr. L 34 og nr. L 82 sig om. De er fremsat henholdsvis af SF, kommunisterne og de konservative. Det konservative forslag går naturligvis ud på en lettelse. De to andre er ikke helt så let gennemskuelige. Så vidt jeg kan skønne, er SFs forslag i virkeligheden en lettelse i sammenligning med de gældende regler, i hvert fald for visse ejendomme. L 34, det kommunistiske forslag, går naturligvis ud på en inddragelse af folks ejendom.

Må jeg sige, for ligesom at få anbragt, hvad det er, vi taler om her, at kapitalvindingsskatten indbringer 600 mill. kr. om året. De faste grundskatter indbringer ca. 3.000 mill. kr., og personskatterne indbringer ca. 60.000 mill. kr. om året. Man må derfor forstå, at når man ofrer mange ord på kapitalvindingsskatten, så kan det ikke være, fordi der er betydelige provenutab eller provenugevinster for det offentlige, men det er principperne i det.

Den gældende lov om kapitalvindingsskat er gennemført af socialdemokratiet og venstre, og den er gennemført imod radikale stemmer. Den er urimelig i sin virkning, den generer generationsskiftet i landbruget, hvor man rammer ud selv efter rimelige og små handler, og den lader de store og hurtige gevinster i byernes omegn slippe alt for billigt, billigere, end hvis det havde drejet sig om arbejdsskabt indkomst. Vi er imod den gældende lov. Vi havde håbet, at socialdemokratiet ville have kunnet få gennemført det, der lå i augustforliget: at der skulle en ny lov om kapitalvindingsskat til. Det er bestemt ikke på grund af modvilje fra vores side, at den ikke er gennemført.

Lad mig skitsere, at det, der skal beskattes – hvad de konservative var inde på, hvor langt de så vil tage konsekvensen af deres ord – naturligvis er de samfundsskabte værdier, hvor ejermanden intet selv har gjort for kapitalgevinsten, mens vi naturligvis helt friholder det, der alene fremkommer ved, at kronen er blevet mindre værd og der derfor skal flere kroner til at måle det samme. Vi er derfor tilhængere af, at der sker en omlægning af kapitalvindingsskatten.

Vi kan ikke støtte det kommunistiske forslag, det siger vel sig selv, men vi er indstillet på, at det konservative forslag om en rimeligere behandling af kapitalgevinster ved aktiesalg skal gennemføres. Der skal nemlig også tages hensyn til inflationen og kroneforringelsen, og der skal laves om på den gældende lov om kapitalgevinster, så vi rammer ud efter de store, hurtige gevinster i byernes nærhed.

Måtte jeg så sige – da regeringen jo har været ude med et lovforslag, der efter min mening var lidet gennemtænkt og derfor ikke er kommet længere end dette stadium, hvor det gives rygtevis i aviserne – at det, vi skal beskatte løbende, naturligvis ikke er det, det koster at lave et nyt hus, og det var det, socialdemokratiet startede med. Det, vi skal beskatte, er naturligvis de samfundsskabte jordværdier, og det

[Bernhard Baunsgaard.]

kan vi gøre gennem grundskatterne. Men det forudsætter så, som vi har sagt gang på gang, at man også vil vurdere landbrugsjorden efter dens værdi som landbrugsjord og beskatter den efter dens værdi som landbrugsjord og ikke beskatter landbrugsjord efter en beliggenhedsværdi, som man gør i øjeblikket.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal nok en gang fatte mig i korthed.

Om lovforslag nr. L 210 om udskrivningsprocenten skal jeg blot meddele, at pragtblomsten fra fremskridtspartiet, ændringsforslaget, kunne vi selvfølgelig have lyst til at stemme for som en gave til folket, men der er jo ikke meget ved at give en gave, hvis man skal trække det dobbelte ind igen. Derfor vil vi afholde os fra at støtte dette forslag, men stemme imod det.

Med hensyn til udligningsskatten ønsker vi den selvfølgelig, som det også fremgår af betænkningen, ophævet. Provenugevinsten ved denne udligningsskat er så problematisk, at jeg gad vide, om der i grunden i øjeblikket kommer en krone i kassen fra den. Den er særdeles snørklet og indviklet og uforståelig for mange. Derfor mener vi, at det er rimeligt på nuværende tidspunkt at afskaffe udligningsskatten.

Om L 233 og L 34 – henholdsvis stillet af SF og kommunisterne – som drejer sig om særlig indkomstskat på jord og fast ejendom, må vi da notere, at de to partier åbenbart er blevet såre moderate, meget mere moderate end jeg i alt fald havde forestillet mig de ville være i sådanne forslag. Nu er beskatningen af særlig indkomst jo et mægtigt område. Der er fremkommet mange synspunkter, der er stillet mange spørgsmål. Jeg tror, vi har en 1/2 m høj papirdyngede om dette spørgsmål. Derfor mener jeg, at de to forslag udmærket kan gå ind i bunken af forslag på dette område, og så må vi vel på et eller andet tidspunkt få taget alvorligt fat på, hvorledes vi løser disse problemer.

Jeg kan kun gentage, hvad vi hele tiden har sagt, at de reelle kapitalstigninger, altså de, der ligger ud over inflationsgevinsten på jord og fast ejendom, skal vi selvfølgelig beskattes. Jeg har hele tiden sagt: hvorfor kan vi ikke begynde med frigørelsesafgiften? Men man vil aldrig snakke om frigørelsesafgiften dér, hvor der virkelig er kapitalgevinster, 1 mill., 2 mill., 10 mill. og 40 mill. kr. til et enkelt menneske, som det stryger på disse områder. I stedet for

kerer man sig om den lille husmand, som tjener måske et par hundrede tusinde kroner.

Det var derudfra, vi skulle begynde, men det er, som om man er interesseret i at bevare denne fordel, disse mennesker ved byerne har. Jeg ved ikke, hvem det er, man skal beskytte dér; vi finder i al fald ingen grund til at beskytte disse formidable kapitalgevinster. Men de gevinster, der i øvrigt ligger ude omkring i landet, og som inflationen betinger, ønsker vi ikke at beskattes, lad mig bare sige det helt klart. Kunne vi blive enige om at tage et udgangspunkt dér, hvor de virkelig er, så kunne det være, vi kunne komme til at snakke. Men vel, jeg må henvise de to forslag til dyngen af alle de andre forslag, og lad os så se at komme i gang på et eller andet tidspunkt.

Så er der selvfølgelig forslag nr. L 82, som vi har anbefalet i betænkningen, for her beskattes man virkelig inflationen på aktier. Lad mig vende det om og sige: hvorfor skal vi modsætte os at gøre det attraktivt at investere i erhvervslivet? Som jeg sagde i går, har vi ikke anden vej i et privatkapitalistisk samfund end at gøre det attraktivt at investere i det private erhvervsliv. Der er ikke anden mulighed. Her gør man faktisk ved den beskatning, vi har, aktier til noget odiøst. Obligationer har hele tiden været noget mere seriøst, det kunne pæne folk beskæftige sig med. Aktier var sådan noget odiøst noget, som de griske, spekulanterne, beskæftigede sig med.

Jeg synes, det var på tide, at vi fik aktierne til at være noget seriøst og noget vigtigt for dansk erhvervsliv. Jeg synes da, det var vigtigt, at alle mennesker i Danmark interesserede sig for aktiemarkedet og interesserede sig for at købe aktier. Så kunne vi måske endda undgå i fremtiden at skulle snakke om alle disse sære forslag om økonomisk demokrati, for så løste dette problem sig helt af sig selv.

Mølgaard (DR):

Det er rart – men det er desværre alligevel lidt beskæmmende, at det er lidt uforpligtende i øjeblikket – at forskellige partier erklærer forståelse for, at der er et begreb, der hedder samfundsskabte værdier, som der nok må gøres noget ved. Men det må jo, som den tidligere ordfører nævnte det, konstateres, at der er et par partier, der har fremsat lovforslag, hvor det kan undre, at de er blevet så moderate, som de er blevet.

[Mølgaard.]

Jeg må sige, at jeg var positivt indstillet over for den radikalisme, som den tidligere ordfører og andre ordførere har udvist på denne front, for det, der er brug for, er i forhold til deres sædvanligvis overordentlig moderate standpunkter sandelig radikalisme. For ikke at blive misforstået i anledning af, at et parti har hæftet dette navn på sig, vil jeg sige, at det vel er radikal radikalisme, der er brug for, mere end noget andet. Dermed vil jeg sige, at de par lovforslag, der er fremsat, er for moderate.

For nu at holde mig til rækkefølgen vil jeg starte med lovforslag nr. L 210 om udskrivningsprocenten og personfradragene og konstatere, at her inflationsregulerer man en smule, det skrider lidt frem, men det er ikke nok efter vores overbevisning. Vi anerkender, at en centimeter i den rigtige retning er bedre end at være foruden denne centimeter i den rigtige retning, og derfor vil vi støtte dette lovforslag. At vi hellere ville have syvmilestøvlerne på, ændrer ikke, at vi erkender retningen.

Med hensyn til lovforslag nr. L 227 er vi positivt indstillet over for lovforslagets tekst og hensigt, idet det råder nogen bod på dobbeltbeskatningens urimeligheder og dermed kan komme til at virke til gavn for produktion, investeringslyst og derved beskæftigelse.

Med hensyn til lovforslag nr. L 233 om den særlige indkomstskat, som der er stillet forslag om fra SFs side, er vi sådan set positivt indstillet over for, at man anerkender, at der eksisterer et begreb som arbejdsfri gevinster. Man kan på dette område anlægge to betragtninger. Man kan enten bøje sig stærkt for misundelseshensynet: hvor er det dog urimeligt, at nogle hiver så store gevinster ind; lad os dog beskatte dem hårdt af disse midler! Eller også kan man anse det for at være et samfundsmæssigt problem, som der må rådes bod på dag for dag, og det kan i realiteten kun ske igennem en løbende afgift. En særlig indkomstskat, en kapitalvindingsskat, som vi har kendt den i årevis, vil kun medføre, at udbuddet af fast ejendom og af jord bliver mindre, og dermed vil det medføre øgede priser. Det vil givetvis være køberne, der får hele fornøjelsen af at betale dette, i modsætning til en løbende afgift, som jo vil bringe jord i større mængde ud på markedet med den følge, at det bliver lettere for købere, købeinteresserede, at erhverve sig denne ejendom.

Derfor må vi med en vis tristhed i sindet

vende os imod SFs forslag, og vi må oprigtigt sige til SF, at det skuffer os, at SF alene kigger på misundelsesmotivet og ikke på den samfundsøkonomiske virkning af, om man indfører en jordbeskatning, en særlig løbende indkomstbeskatning, fremfor at indføre den som en engangsforanstaltning. Det stavnsbinder, hvis man vil gennemføre SFs forslag, og retsforbundet er imod stavnsbinding.

Med hensyn til lovforslag nr. L 34, som er kommunisternes forslag, må man virkelig hævde, at det moderate er kommet op i Danmarks kommunistiske parti i forbindelse med fremsættelsen af dette forslag. Man vil se helt bort fra den del, som man kalder inflationens del af værdistigningerne. Griber man jordproblemetets løsning an på den rigtige måde, se, så kan man have håb om at komme inflationen til livs, men anerkender man inflationen som udgangspunkt, er der intet håb om at få inflationen fjernet. Netop derfor er der grund til at være radikal, vil jeg gerne sige til Danmarks kommunistiske parti.

Med hensyn til lovforslag nr. L 82, det konservative forslag om særlig indkomstskat m. v., så må vi være imod dette forslag, og jeg kan ikke tilbageholde en bemærkning om, at det forekommer karakteristisk, at det konservative folkeparti på et tidspunkt, hvor det forekommer væsentligt at få momsen sat i vejret – for nu er der nogen, der skal have spændt livremmen ind – samtidig er opmærksom på, at der rigtignok også er nogle, der skal have spændt den ud. Der er ikke rigtig nogen balance socialøkonomisk, socialpolitisk i den konservative holdning, når man ønsker dette lovforslag fremmet, samtidig med at man vil have momsen sat i vejret. Det rammer skævt, men det er vel også meningen fra konservativ side.

Waldorff (VS):

Vi har fået et par borgerlige erhvervsstøtteforslag mere, vi skal tage stilling til. De ligger i og for sig i forlængelse af de ting, der blev behandlet i går, og vores holdning er også den samme, som den var til de andre forslag. Den eneste positive ting ved disse forslag set fra vores synspunkt er sådan set, at vi får lejlighed til at øve os lidt i det utal af halve og hele fiduser, som findes i skattelovgivning.

Regeringens forslag til udskrivningslov opfatter vi som et spørgsmål om, hvorvidt man kan være med til at skrive under på den måde, der kræves skat op på i dag. Det kan VS ikke. Jeg

[Waldorff.]

mener heller ikke, at fremskridtspartiets ændringsforslag er noget alternativ, altså at smække et beløb på den skattefrie bundgrænse. Det, der er behov for, er noget andet, det er en skærpelse af progressionen i skattesystemet og en fjernelse af de fradragsmuligheder, der findes.

I udskrivningslovforslaget er også medtaget forhøjelse af personfradraget i 1978 med 500 kr. Det er i og for sig ikke noget at råbe hurra for, for realiteten er, at fradraget i forhold til det nuværende kun bliver forhøjet med 5,6 pct. Det er klart mindre end inflationen, det vil sige, at der ligger en øget beskatning i det nye personfradrag.

Derudover er der to forslag, nemlig fra SF og DKP, som tager fat ved noget, der er vigtigt, nemlig værdistigningerne på jord og fast ejendom. At det virkelig er vigtigt, fremgår også af den opmærksomhed, som fagbevægelsen og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har ofret på disse værdistigninger. Men det er jo ting, der har fået en ret sørgelig skæbne i denne augustsamling. Det forlyder i hvert fald, at socialdemokratiet havde været ude med noget, som de så har hentet hjem igen.

SFs forslag er vi sådan set sympatiske over for. Der er en række ting, man kan diskutere i forbindelse med det forslag, især, om en kapitalvindingsskat på 40 pct. er rimelig. Det kunne godt være, det var temmelig meget for lavt sat. Man kan også diskutere, om reglerne for beregningen af den skattepligtige indkomst er rigtige. Det, vi sådan set lægger vægt på i denne forbindelse, er ikke, om forslaget ser ud, sådan som det ville have set ud, hvis det var os selv, der havde lavet det, men vi mener i og for sig, det er vigtigt at markere, at kapitalvindingsskat er noget, som man må gøre noget ved.

Den samme holdning har vi til det kommunistiske forslag om tinglysning af kapitalværdistigninger, som vi i dets kerne opfatter som et forslag om at stoppe genbelåningen, altså at stoppe belåningen af værdistigningerne i jord og fast ejendom. Det er en kerne i forslaget, som vi er fuldstændig enige i, og som vi vil støtte. Det er klart, at det er ikke særlig vidtgående, og det er det heller ikke – i hvert fald i denne omgang og i foråret – blevet lagt op som. Jeg synes, det rejser en meget interessant diskussion, især når vi hører fra hr. Karl Nielsen, at man afviser, men at man for så vidt synes, at forslaget er meget fornuftigt og rimeligt.

Det samme sagde hr. Grünbaum i foråret; det var nærmest for moderat, hvis det var noget. Nu skal man altså have en argumentation for at feje det væk, fordi det ikke har kunnet få en plads i hele augustforhandlingsforløbet, og hvad bruger man så for et argument: at kommunisterne – og det formoder jeg også gælder os andre – er uansvarlige partier, fordi vi ikke vil støtte de afgifter, som socialdemokratiet vil have kradset ind i samme forbindelse. Man nævner igen som argument for disse afgifter, som ingen af os andre vil lægge navn til, beskæftigelsesplanen, og i den sammenhæng fortier man, at beskæftigelsesplanen er udråbt som en selvfinansierende plan.

Det var den ene del af det, der var fantastisk. Den anden del er, at socialdemokratiet overhovedet opererer ud fra, hvem der fremsætter forslag, i stedet for ud fra, hvad det faktisk er, der bliver fremsat, i denne forbindelse altså ud fra, om det er forslag fra såkaldt ansvarlige partier. Jeg kunne egentlig godt tænke mig, at man i socialdemokratiet overvejede, hvad resultatet ville være på en række områder, hvis venstrefløjen i folketinget benyttede den samme argumentation. Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi anser socialdemokratiet for at være et parti, der fører en politik, som er i stik modsætning til de interesser, socialdemokratiets egen arbejderbasis har. Hvis vi tænkte på samme måde som socialdemokraterne, måtte vi sige: så kan vi altså ikke støtte dem. Ikke desto mindre har vi altså gjort det på en række områder, hvor socialdemokratiet i øjeblikket er hårdt klemt, altså af de borgerlige partier, i forskellige kulturpolitiske og også i visse sociale sammenhænge, hvor man selvfølgelig har brug for sådan noget. Den argumentation, man fører frem her, rammer kun socialdemokraterne selv, og der kan i og for sig ikke være nogen tvivl om, at når man overhovedet har brug for at hive sådan en argumentation frem, så er det, fordi man virkelig er blevet klemt på et spørgsmål, hvor det er indlysende, at fagbevægelsen og arbejderklassen har én type af interesser, som socialdemokratiet også med sig selv ved at man burde varetage, mens man på den anden side har de borgerlige partier, som socialdemokratiet i ét og alt satser på at føre økonomisk politik sammen med.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

I denne buket af lovforslag er alene det første et regeringsforslag, medens de resterende 4

[Ministeren for skatter og afgifter.]

forslag kommer fra andre partier. Regeringsforslaget drejer sig om udskrivningsprocenten og personfradragene for kalenderåret 1978. Jeg har forstået på de fleste af ordførerne, at man kan støtte dette lovforslag, og det takker jeg for. Det er vel ikke forkert at sige, at lovforslaget er en konsekvens af behandlingen af de øvrige forudgående lovforslag om afgifter, idet man kan sige, at når regeringen har ønsket den finanspolitiske stramning ved hjælp af afgifterne og ikke ved hjælp af en forhøjelse af personskatten, så er det en naturlig konsekvens at fremsætte dette forslag til udskrivningsprocent, således som vi har gjort det.

I forslaget er jo indeholdt et ekstra fradrag på 500 kr. for 1978, således som det også var tilfældet i 1977. Hr. Stetter har spurgt om holdningen over for dette 500 kr.s fradrag i de kommende år. Dertil kan jeg sige – også efter de førte drøftelser, herunder behandlingen i folketinget – at jeg må tilkendegive som vores opfattelse, at forhøjelsen på de 500 kr. går tilbage til septemberforliget, er udmøntet i augustforlig nr. 1 og er gældende for 1977 og 1978, og at en fortsættelse ud over 1978 med 500 kr. dermed ikke er forligsbundet. Jeg tror, hr. Stetter vil være enig med mig i denne opfattelse.

For så vidt angår det næste punkt på dagsordenen, udligningsskatten, så har jeg tilkendegivet i et svar over for udvalget – og det indgår i de videre forhandlinger her i huset – at vi er parate til at se på problemet i relation til en række situationer, hvor vi ved at fastholde den nuværende ordning kan bringe danske valutamæssige interesser eller initiativer i forhold til udlandet i fare. Jeg har allerede nedsat et embedsmandsudvalg, som har fået til opgave at se på, om en omformning eller en ændring af udligningsskatten på dette særlige område kan gennemføres.

De tre næste forslag drejer sig om særlig indkomstskat, og dér har mit partis ordfører allerede tilkendegivet, at vi ikke kan tilslutte os den form, hvorunder forslagene fra SF og DKP er fremkommet, altså den løsning på spørgsmålet om jord og kapitalgevinster, som fremgår af de to forslag. Det betyder ikke, at socialdemokraterne ikke kan se, at der foreligger et problem i spørgsmålet omkring kapitalgevinsterne. Vi er af den opfattelse, at alle forhandlingsmuligheder efter augustforlig nr. 1, punkt 9, endnu ikke er udtømt. I dette forlig vil man

vide at de daværende augustforligspartier forpligtede sig til at gennemføre en rimelig beskatning af de egentlige kapitalgevinster, og vi mener stadig, at der er visse forhandlingsmuligheder ud fra dette forlig, hvortil vi føler os forpligtet, lige så vel som jeg tror, de øvrige partier føler sig forpligtet. Forinden disse muligheder er udtømt, agter vi ikke at tage stilling til andre foreliggende forslag.

Til det sidste forslag, af hr. Stetter, må jeg sige, at konstruktionen sådan set er interessant, for hvis jeg har forstået forslaget rigtigt, så siger hr. Stetter: vi regulerer gevinsten ved salg af aktier med en eller anden inflationsfaktor, og det beløb, der ligger herudover, det skal så underkastes en given beskatning. Det er i hvert fald modellen. Det er interessant, fordi man jo kunne forestille sig den samme model anvendt over for fast ejendom, således at man sagde også for fast ejendom: vi regulerer det beløb, som der ikke skal betales skat af, med en given inflationsfaktor, og så er det kun det beløb, den reelle værdistigning, der ligger herudover, der interesserer os i beskatningsmæssigt øjemed. Jeg tror, hr. Stetter vil give mig ret i, at man sådan set positivt, både for så vidt angår aktierne og for så vidt angår gevinsterne på jord og fast ejendom, burde kunne arbejde videre på den model, som ligger i hr. Stetters egen tankegang vedrørende den særlige indkomstskat i forbindelse med fortjeneste ved salg af aktier. Jeg hører sådan set gerne, enten ved denne lejlighed eller ved en senere lejlighed, en reaktion herpå.

Stetter (KF):

Jeg skylder DKP en undskyldning. DKPs lovforslag nr. L 34 er ikke så hårdt og ikke så vidtgående som socialdemokratiets tanker vedrørende dette felt, omtalt i dagspressen. Disse tanker gik på omgående beskatning af værdistigninger på al jord og fast ejendom. DKPs forslag arbejder med en afgift, som skal falde ved ejerskifte, men når dette ejerskifte er indtruffet, så møder denne afgift familierne som en udgift.

Formanden:

Da der ikke er flere, der ønsker ordet, er forhandlingen afsluttet. Vi går til afstemning fra medlemmernes pladser. Ja, hvis ministeren ønsker ordet, ser jeg det gerne, men det var jo rart at vide det.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Jeg beklager over for formanden, at jeg ikke markerede stærkt nok. Det skyldes min overraskelse over, at hr. Stetter ikke svarede på det spørgsmål, jeg stillede. Med mit kendskab til hr. Stetter var jeg så sikker på, at han havde svaret på mit spørgsmål, så i overraskelse over, at han ikke gjorde det, glemte jeg at markere.

(Kort bemærkning).

Stetter (KF):

Jeg har anerkendt problemstillingen, og det er mit svar.

Formanden:

Ønsker flere at udtale sig? (Ophold). Det er ikke tilfældet: så går vi til den afstemning, jeg bebudede før.

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om udskrivningsprocenten og personfradragene for kalenderåret 1978.

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget

forkastedes med 128 stemmer mod 26.

§ 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m. v. (Ophævelse af udligningsskatten) [af Christophersen m. fl.].

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat [af Ole Olsen m. fl.].

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om tinglysning af kapitalværdistigninger på jord og faste ejendomme som en offentlig prioritet [af Freddy Madsen m. fl.].

Lovforslagets §§ 1-8 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Sluttelig foretoges afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v. (Lettelse i beskatningen af for tjeneste ved salg af aktier) [af Stetter m. fl.].

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om stats-tilskud til produktudvikling.

(Lovforslag nr. L 195. Fremsat 22/8 77. Første behandling 22/8 77. Betænkning 27/8 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Formanden:

Sammen med denne sag foretages de fire følgende sager på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om lån til håndværk og mindre industri.

(Lovforslag nr. L 196. Fremsat 22/8 77. Første behandling 22/8 77. Betænkning 27/8 77).

Der var ikke stillet ændringsforslag.